

Arrest

nr. 108 621 van 27 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN NAAM loco advocaat K. MARIEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, gemengd Fars/Azeri van origine, afkomstig uit Ahwaz (Iran). Op 9 shahrivar 1376 (Perzische kalender, stemt overeen met 31 augustus 1997 volgens de Gregoriaanse kalender) huwde u officieel met M. D. (...) en ging u naar Esfahan (Iran) wonen. Door uw huwelijk met M. (...) verbrak uw familie (behalve uw zus F. (...)) het contact met u. Toen uw echtgenoot nog jong was, werden zijn ouders vermoord/geëxecuteerd door het Iraans regime. De laatste jaren trachtte uw echtgenoot te achterhalen om welke motieven zijn ouders werden vermoord, wat ertoe leidde dat uw echtgenoot meermaals werd gearresteerd wanneer hij informatie wilde verkrijgen van de Iraanse autoriteiten. In 1388 (2009), voor de presidentsverkiezingen, nam u met uw echtgenoot in Shahin Shahr (Iran) voor de eerste maal deel aan een manifestatie tegen het regime. Naar aanleiding van de verkiezingsfraude bij de presidentsverkiezingen van 1388 (2009) nam u in

Esfahan een tweede maal deel aan een manifestatie. Los van het feit dat u eens een slag kreeg van de autoriteiten, kende u tijdens voornoemde demonstraties geen concrete problemen met de autoriteiten. Eind 1388 (2010) kwam u via een vriendin in contact met het christendom en begon u huiskerken te bezoeken. In totaal bezocht u in Iran een twintigtal keer een huiskerk. Daar de Iraanse autoriteiten meermaals binnenvielen in de huiskerken die u bezocht, vonden de kerkdiensten op verschillende adressen plaats. U en uw echtgenoot waren aanwezig bij vier invallen van de Iraanse autoriteiten bij een huiskerkdienst. U kon steeds ontsnappen of zegde dat u geen christen was en enkel op bezoek was. U nam een laatste keer deel aan een huiskerkdienst ongeveer een maand voor uw vertrek uit Iran. Op 11 ordibehesht 1390 (1 mei 2011; dag van de arbeid) nam u in Esfahan met uw echtgenoot deel aan een manifestatie voor de rechten van de arbeiders. Tijdens deze demonstratie kende uw echtgenoot problemen met de ordediensten toen hij een jongen hielp die in handen van de ordediensten was gevallen. Uw echtgenoot kon ontsnappen, maar omdat jullie angst kregen vertrokken jullie van de demonstratie. Uw echtgenoot ging naar huis en u ging uw dochter B. (...) ophalen bij uw zus. Toen u bij uw zus was kreeg u omstreeks 22 uur telefoon van uw buurvrouw/vriendin L. J. (...) die u vertelde dat de autoriteiten uw echtgenoot gearresteerd hadden en een huiszoeking hadden verricht waarbij onder meer uw computer en meerdere documenten werden meegenomen. Tevens werd uw woning door de autoriteiten verzegeld. Onmiddellijk na het horen van dat nieuws besloot u Iran te verlaten en ging u dezelfde dag nog met uw schoonbroer H. I. (...) naar Teheran (Iran), waar u twee dagen verbleef. Vanuit Teheran reisde u via Tabriz (Iran) en Khoy (Iran) naar Istanbul (Turkije), waar u één dag verbleef alvorens uw reis naar België in te zetten. De dag van uw aankomst in België, 30 mei 2011, diende u een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België vernam u van uw zus dat de autoriteiten na uw vertrek uit Iran meermaals bij haar kwamen om zich over uw situatie te informeren. Bij een terugkeer naar Iran vreest u door de autoriteiten gearresteerd te worden, met mogelijks de doodstraf tot gevolg. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas bent u in het bezit van de volgende documenten: een kopie van uw huwelijksboekje; een kopie van een ziekenhuisattest aangaande de geboorte van uw dochter B. (...); een kopie van een schoolattest van uw dochter B. (...); een attest van de evangelische kerk van Kuurne waaruit blijkt dat u actief bij deze kerkgemeenschap betrokken bent.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal vaststellingen die met rede ernstige vraagtekens plaatsen bij de waarachtigheid van de door u geponeerde asielmotieven. U verklaarde Iran verlaten te hebben naar aanleiding van een incident d.d. 1 mei 2011 waarbij uw echtgenoot werd gearresteerd en een huiszoeking werd verricht in uw woning (CGVS I, p. 14, 23). U verklaarde uitdrukkelijk tijdens uw reis van Iran naar België in mei 2011 niet over internet of telefonie te hebben kunnen beschikken. U verklaarde voorts nooit eerder (behalve uw reis van Iran naar België in mei 2011) Iran verlaten te hebben en stelde tijdens uw gehoor d.d. 11 december 2012 op de zetel van het Commissariaat-generaal geen familie in België te hebben (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 3). Er dient echter vastgesteld te worden dat op het facebookprofiel van uw neef P. A. (...) u en uw dochter te zien zijn op foto's genomen in België en dat deze foto's reeds in de periode van 22 maart 2011 tot 8 mei 2011 op het facebookprofiel van uw neef P. (...) werden geplaatst. Tevens moet vastgesteld worden dat uw persoonlijke facebookprofielen werden aangemaakt op 15 maart 2011 en op 12 mei 2011. Op laatstgenoemde datum zat u volgens uw eigen verklaringen echter in Turkije/Europa en kon u niet beschikken over telefoon of internet. Uw verklaringen als zou uw zus misschien uw facebookprofiel hebben aangemaakt overtuigt geenszins (CGVS II, p. 7). Naast het feit dat u bedrieglijke verklaringen aflegde betreffende familieleden van u die in België verblijven – u verklaarde immers geen familie in België te hebben (CGVS I, p. 13) –, kan er gelet op bovenstaande bevindingen niet het minste geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande het incident d.d. 1 mei 2011 dat uw directe vluchtaanleiding uit Iran zou hebben uitgemaakt. Evenmin kan er, daar u reeds van maart 2011 of eerder in België verblijft, geen geloof gehecht worden aan uw verklaring een laatste keer een huiskerk te hebben bezocht in Iran ongeveer een maand van uw vertrek aldaar begin mei 2011 (CGVS II, p. 4). Bovenstaande vaststellingen zijn daarenboven zeer nefast voor uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts bracht u aan dat u als bekeerling bij een terugkeer naar Iran net als elke bekeerling de doodstraf zal krijgen (CGVS II, p. 6). Er dient echter gewezen te worden op het feit dat u uw bekering tot het christendom/protestantisme geenszins aannemelijk wist te maken. Zo kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering zich in Iran reeds op het einde van 1388 (2010) tot het christendom/protestantisme te hebben bekeerd en op regelmatige basis huiskerken te hebben

bezocht. Immers, zo verklaarde u vooreerst ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 14 juni 2011 dat u een sji'itische moslim was (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 1). Toen u hierop gewezen werd, verklaarde u tijdens uw gehoor d.d. 11 december 2012 dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken misschien werd gevraagd 'wat was uw religie'. Tijdens uw gehoor d.d. 4 februari 2013 stelde u ter zake dan weer dat u dacht uw bekering uit te leggen tijdens uw gesprek(ken) bij het Commissariaat-generaal en u daarom maar antwoordde sji'itische moslim te zijn. Dergelijk geenszins overtuigend argument mist de nodige logica, in het bijzonder indien er enige waarheid zou gezeten hebben in uw bewering reeds eind 1388 (2010) bekeerd te zijn tot het christendom. Indien een persoon reeds meer dan een jaar bekeerd is mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze wanneer hem/haar gevraagd wordt naar zijn/haar religie met zijn/haar actuele religie antwoordt. Voorts verklaarde u tijdens uw gesprek d.d. 11 december 2012 dat de huiskerkdiensten steeds op een vaste plaats (wijk Attar, straat 5west, huisnummer 25) doorgingen, dat er drie invallen door de autoriteiten plaatsvonden wanneer u aanwezig was, maar dat u steeds via de achterdeur kon ontsnappen. Tijdens uw gesprek d.d. 4 februari 2013 verklaarde u dan weer dat de huiskerkdiensten op verschillende plaatsen doorgingen, dat u aanwezig was bij vier invallen en dat u bij tijd ontsnapte, maar ook soms gewoon aan de autoriteiten zegde dat u geen christen was en louter op bezoek was (CGVS I, p. 7-8, 17-18; CGVS II, p. 3-7). Voorts gevraagd waarom u zich juist bekeerde tot het protestantisme en niet tot een andere strekking van het christendom verklaarde u op 11 december 2012 dat uw keuze voor het protestantisme werd ingegeven door uw vrienden in Kortrijk, daar waar u tijdens uw gehoor op 4 februari 2013 dan weer verklaarde dat u koos voor het protestantisme omdat uw kennis die u in Iran in contact bracht met het christendom protestantse was (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 3).

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen in Iran reeds bekeerd te zijn tot het protestantisme. Voorts moet vastgesteld worden dat het u ontbreekt aan een gedegen basiskennis van het protestantisme. Zo heeft u geen idee waar Mozes opgegroeid is (aan het hof van de Egyptische farao), kende u de namen van de kinderen van Adam en Eva niet (Kaïn, Abel en Seth), weet u niet wat sacramenten zijn en kent u de tien geboden niet. Evenmin weet u wie de vier evangelisten zijn of meer algemeen wat evangelisten zijn/doen (CGVS I, p. 19-22). Verder kent u de parabel van de verloren zoon niet, weet u niet in welke parabel de passage komt dat de eersten de laatsten zullen zijn en de laatsten de eersten, kent u de namen van de drie wijzen/koningen (Caspar, Melchior en Balthasar) niet en weet u niet wie koning Salomon en Pontius Pilatus zijn (CGVS II, p. 4-6). Het feit dat u een document heeft neergelegd dat uw betrokkenheid bij de evangelische kerk van Kuurne staft, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering (document 1). Indien een asielzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom/protestantisme. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat het louter hebben van interesse in het christendom/protestantisme geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit bovenvermelde informatie blijkt daarenboven zelfs dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt Iran verlaten te hebben – of er niet meer naar te kunnen terugkeren – uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te kunnen wijzigen. De kopieën van uw huwelijksboekje, het schoolattest van uw dochter en het ziekenhuisattest van uw bevalling bevatten louter persoonsgegevens die hier niet worden betwist. Het attest van de evangelische kerk van Kuurne kwam in deze beslissing reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Omtrent de motivering van verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij aangaande het incident d.d. 1 mei 2011 dat haar directe vluchtaanleiding uit Iran zou hebben uitgemaakt en aan de verklaring van verzoekende partij dat zij een laatste keer een huiskerk heeft bezocht in Iran ongeveer een maand van haar vertrek begin mei 2011 gezien de vaststelling dat op het facebookprofiel van haar neef verzoekende partij en haar dochter te zien zijn op foto's genomen in België en dat deze foto's reeds in de periode van 22 maart 2011 tot 8 mei 2011 op het facebookprofiel van haar neef werden geplaatst en bovendien de vaststelling dat haar persoonlijke facebookprofielen werden aangemaakt op 15 maart 2011 en 12 mei 2011 terwijl zij volgens haar verklaringen op deze laatste datum in Turkije/Europa zat waar zij niet over internet of telefonie beschikte, meent verzoekende partij dat er tijdens het omzetten van de data naar de andere kalendertelling een aantal fouten zijn gebeurd en dat de tegenstrijdigheden hieraan te wijten zijn. Ze stelt dat de manifestatie tijdens dewelke haar echtgenoot problemen kende met de ordediensten en waarna haar echtgenoot gearresteerd werd, plaatsvond op 11 azar 1389 volgens de Perzische kalender, zijnde op 2 december 2010 volgens de gregoriaanse kalender. De huiszoeking vond vervolgens plaats op 12 azar 1389 oftewel 3 december 2010. Van 12 azar 1389 (3 december 2010) tot 19 azar 1389 (10 december 2010) leefde zij ondergedoken. Op 19 azar 1389 (10 december 2010) vluchtte verzoekende partij uit Iran. Zij kwam aan op 9 januari 2011.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor van 11 december 2012 op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk heeft verklaard uit Iran te zijn vertrokken op "11/2/1390" (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/12/2012, p. 8). Tijdens haar tweede gehoor op 4 februari 2013 bevestigt zij nog eens op 11/2/1390 Iran te hebben verlaten (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/02/2013, p. 3). Wanneer zij tijdens haar eerste gehoor gevraagd wordt of er een specifieke gebeurtenis is omwille waarvan verzoekende partij is vertrokken uit Iran, verklaart zij het volgende: "Ja. De dag 11/2/90 was de dag van de arbeid. 1 mei is dat. Op die dag hebben mijn man, ik en alle arbeiders van alle bedrijven deelgenomen omwille van de arbeidsdag (...)"

(administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/12/2012, p. 14). Ze verklaart ongeveer een maand onderweg te zijn geweest van Iran naar België, waar zij op 30 mei 2011 een asielaanvraag heeft ingediend (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/12/2012, p. 8). Gezien uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoekende partij verklaard heeft te zijn gevlucht op 11/2/1390 oftewel 1 mei 2011 – zij verklaart uitdrukkelijk te zijn vertrokken op 11/2/1390 en verklaart dat de oorzaak voor haar vlucht de manifestatie op de dag van de arbeid was – kan het argument dat de data verkeerd zouden zijn omgezet de Raad allesbehalve overtuigen. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind. De Raad merkt bovendien op dat de vaststelling dat de verklaring van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat het protest zou hebben plaatsgevonden op 2 december 2010 en dat zij op 10 december 2010 zou zijn gevlucht flagrant tegenstrijdig is aan hetgeen zij verklaard heeft op het Commissariaat-generaal, waardoor het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen verder bevestigd wordt.

2.2.4.1. Waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd betreffende familieleden van haar die in België verblijven daar zij verklaard heeft geen familie in België te hebben terwijl haar neef in België is, betoogt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij omwille van de persoonlijke asielmotieven van haar vader, die problemen ondervond met het regime en die werd erkend als vluchteling, verklaard heeft geen familie hier te hebben. Verzoekende partij was immers bevreesd om zich hier onmiddellijk kenbaar te maken.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de door haar ingeroepen reden om te liegen, namelijk de angst om problemen te krijgen wanneer ze zich kenbaar maakte, niet als aanvaardbare verschoningsgrond voor haar bedrieglijke handelwijze kan worden aanzien, gelet op het feit dat elke kandidaat-vluchteling gehouden is zijn volledige medewerking te verlenen aan de overheid die zijn asielaanvraag behandelt, hetgeen onder meer inhoudt dat hij alle gegevens vermeldt die dienstig zijn voor het onderzoek, de waarheid dient te vertellen en geen valse verklaringen mag afleggen (RvS 18 maart 2004, nr. 129.344). Bovendien maakt de verwijzing naar de erkenning van haar vader als vluchteling een blote bewering uit, daar dit niet wordt ondersteund door de stukken in het administratief dossier en evenmin gevoegd bij het verzoekschrift. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 december 2012 verklaart zij bovendien dat haar ouders nog steeds in Iran wonen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/12/2012, p. 4).

2.2.5.1. Omtrent de vaststelling dat verzoekende partij geen gedegen basiskennis heeft van het protestantisme, wijst verzoekende partij erop dat haar bekering tot het christendom slechts recentelijk voor haar vlucht uit Iran was. Men kan derhalve niet van haar verwachten dat zij meer dan de elementaire kennis bezit. Sinds haar aankomst heeft verzoekende partij diepere studies en toewijding ondergaan. Ter staving van deze toewijding voegt verzoekende partij een aantal geloofsbrieven als bijlage bij haar verzoekschrift toe (bijlage 2).

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij een grondige kennis over het geloof tot hetwelke zij zich bekeerd heeft, aan de dag legt. Waar verzoekende partij haar gebrekkige kennis omtrent het protestantisme tracht te vergoelijken door te stellen dat zij slechts recentelijk voor haar vlucht uit Iran was bekeerd, merkt de Raad op dat uit haar verklaringen blijkt dat zij reeds sinds eind 1388 (2010) huiskerken is beginnen te bezoeken en dat zij 20 keer naar een huiskerk is geweest sinds eind 1388 tot zij vertrok (administratief dossier, gehoorverslag CGVS d.d. 04/02/2013, p. 3-4). Daar verzoekende partij reeds ruim een jaar voor haar vlucht uit Iran huiskerken bezocht en beweert reeds effectief te zijn bekeerd vooraleer haar land van herkomst te hebben verlaten, acht de Raad het ontbreken van een gedegen basiskennis van het protestantisme onaanvaardbaar. Dat verzoekende partij sinds haar aankomst in België diepere studies en toewijding ondergaan heeft, toont zij geenszins aan. De asielaanvraag van verzoekende partij dateert immers van 30 mei 2011, terwijl zij over het protestantisme ondervraagd werd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 4 februari 2013 (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/02/2013). Verzoekende partij blijkt tijdens dit gehoor niet in staat te antwoorden op een aantal eenvoudige vragen omtrent het protestantisme. Ze weet niet waar Mozes opgegroeid is, ze kent de namen van de kinderen van Adam en Eva niet, ze weet niet wat sacramenten zijn, ze kent de tien geboden niet, ze weet niet wie de vier evangelisten zijn of wat zij zijn of doen, ze kent de parabel van de verloren zoon niet, ze weet niet in welke parabel de passage komt dat de eersten de laatsten zullen zijn en de laatsten de eersten, ze kent de namen van de drie wijzen niet en ze weet niet wie koning Salomon en Pontius Pilatus zijn. Aan de bewering van verzoekende partij dat zij bekeerd is tot het christendom/protestantisme kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht. Betreffende de geloofsbrieven die verzoekende partij aanbrengt (bijlage

2), wijst de Raad erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas. *In casu* maakt verzoekende partij het evenwel geenszins aannemelijk bekeerd te zijn tot het christendom/protestantisme.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT